

да ли ще са намѣри нѣкой, който да има чловѣческо сѣрдце? да има сыновна любовь? да ли ще са намѣри нѣкой, който да са смилли, и да го не ѱѣзвѣи? кой е той? кой е той? страхъ ма е, страхъ ма е, и „нѣсть до ѣдинагѡ“ нѣма ни-единъ. И гдѣ са е чюла толкази неблагодарность? сынътъ до ѱѣзвѣва бащата, и баща мѣртвавъ? Това е сѣщото да распинаватъ и Хрѣстіенити распнхтѣа едннъ вторый пѣтъ!

Дѡше на добріа ни Баща, на Божественна распнхтый нашъ Исуса, що дѡмашъ? „ѡстаѡви ѣмъ, не вѣдатъ во чтѡ творѡтъ.“ Какъ? „ѡстаѡви ѣмъ!“ Ей, сладчайшій ми Исуса, ѡстаѡви ѣмъ за сега; нека са даде на сичкыты прощеніе, та негли си бы познали единъ пѣтъ погрѣшката, и бы са поправили; „ѡстаѡви ѣмъ.“ Прочее нека е просто, нека сѣ простени, нъ междѡ това нека престанхтъ стрѣлыты, нека престанхтъ грѣхѡвети, нека са іаѡви единъ знакъ отъ покааніе, едно въздыханіе, една сѣळा. О сѣрдце на Исуса моего, що дѡмашъ? остави имъ Отче. О сѣрдце на грѣшника, какво отговарашъ? „Помѡнѣма, Господи, помѡнѣма, ѣгда прїидеши во царствїи твоѣмъ. Аминь.“

